

Fjärde delen
En uppentur med som Söder. Bladet till
hur haft Michelmaffsdagen 1848.

Då jag Michelmaffs söndagen var i kyrkan
började i mitt hjerta brinna den ifrystövlande kärlek
som är i Frälsaren; vilken en lekhydda icke ut-
härda kan. När denna himmelska eld upptändes
i mitt hjerta, varit jag af kärlek krank och varit
drucken, så att mina kragyckrifter försimmo;
men mitt hjerta fick kraft att bedja för alla åter-
lösta. Då jag hände att mitt hjerta sic uppstäl-
des, att jeg icke mera förmåddes andas, bad jag det
mig mätte ännu en stund förunnas att bedja
för min moder, hvilken så länge har möst ligga
i mörkrets kista (i förtöflan) för hvilken ingen nä-
derfjerna ännu uppgrätt; och detta blif mig äf-
ven förunnadt. Men under det jag var i bö-
nes nalkades mig Frälsaren och fällade mig i
handen och bad mig följa sig för att sedelrat-
ta fäderneslandet; och han ledtagade mig på
en smal väg, der vandringsvär lummor, av hvil-
ka en del hade blivit ganska trölle och förmåd-
de icke mera gå; men andre drogo dem från
händerna. a) Töpfmans Peter hade omkring sig

Overs. num. a) meningen torde vara: lätta dem i händerne och
drogo dem framåt.

en hel hop, hvilka han ledzagade. Och då jag
såg framföre mig, blev jag varse en (porten), som
vandrade fram ganska skyndsamt, och jag ropte
de efter honom, att han måtte invänta mig; men
han svarader jag har ej tid, jag har bröderna att
gå, för att leda dem, som på vägen hittnat: men
jag viste icke, hvilken denne var, ty han var så
längt ifrån mig. Då jag kom allt längre fram,
såg jag der var Lärare, b) huru han ledzagade
de trolle fram till den glänsande porten;
men jag fördes förbi honom, in i gynnen denna
port, som var så träng, att jag med möjlighet
drognon, och alla de kläder, jag hade på mig,
fölle af vid denna port. Och vid det jag igenom
porten inkommun var, varst jag straxt klädd
ute skinande kläder och en krona på mitt huf-
vud, hvilka alla varo utväglingen sköna. Min
ledzagare födde mig till ett ställe, där en stor skara
utvalde var, hvilka sjöng o lammot lajf och
pris. Der kom mig till mötes en stor Engla-
skara och födde mig allt längre, hvareft var
en annan skara af de utvaldes hvilka varo
mycket herrligare, än de förutnämnde. Der
togo mig Englarne, satte mig på en stol och
dansade upplyftade den samt dansade omkring.

b) Prosten Gestadius.

Detta

Detta var såsom en ring, men andra sidan deraf
var öppen. c) Och då de nedsläpt mig, födde de
till mig en bok, hvilken var klarare än solen,
ur hvilken vi alle sjöng o tillsammant. Och när
vi hade sjungit kommo till mig några, hvilka jag
här har hämt. Min syster kom åfven för att hel-
sa på mig. Jag har väl icke här sett henne, men
likväl kände hon mig och sade sig vara min
syster. Men jag fördes ännu längre, där endast
andra barn funnos, hvilka varo ännu mycket her-
ligare, än de föregående. Dessa varo två och två
och tråne alltid tillsammant, omfamnande
huvarandra, dansade och sjöng, prisande och läj-
vande Gud och Frälsaren för all ting. Emedan jag
allt detta skrädat hade, ville jag redan blifva där
till evig tid, men Frälsaren sade: den tid är icke
ännu kommen. Du måste ännu gå för att ar-
beta i min Vingård och säga åfven andre,
att de ej skola skona sitt liv för mitt Namn! Kull,
utan bekänna sanningen och vara trofaste in-
till ändan, så vill jag gifva alla trogna lifens
krona och kläda dem i dylika kläder, som al-
la dessa hafo. Jag beklagade och sade, att der fin-
nas så många sörjande, trotta och twifländes,
blund hvilka jag erindrade mig åfven min Mor.
Herr

c) Englarne dansade i ring.

men han svarade: Jag hafver hört den bön,
och skall hjälpa honom, då hon det behöfver.
Du behöver icke bekymra dig öfver andra sör-
jande och förtrottade: jag har der en så trogen
tjenare, som dem leder; och han prisade
honom ganska mycket. Åven hot mig upp-
stod en stor lust att yttra min tanksamhet, då
jag erindrade mig, att samme tjenare hade
hett ålven mig, men jag kunde det icke.

Nog talade han med mig åfven annat,
men jag minnes det icke. Men det bad han mig
säga till alla sörjande och trötte vandringsmän,
att deras stridstid är så kort, ty han shall snart
igen hänta dem. Dock bad han dem raka
och bedja, ty salig är den tjenaren, hvilken hu-
ren finner vakande. Åven det sade han
mig, hvarföre icke alle års lika hertige i
himmen: och orsaken dertill var, att icke
alle hafva haft lika stor mōda. De, som
flösta mōda utstätt hade, vors mäst förhe-
ligade.

Nu återfordes jag ifrån detta ställe och blif-
for till brödden af fördömelser. - Hvilken
stor förändring, att så hastigt varда för-
flyttad emellan dessa tvåne ställen!

ask.

D) Här svarar andevar, som på svenska heter upptända ordevar,
men detta töre vara tryckel och bora på annan andevar, s. ä. gif-
va hjälp eller hjälpe.

Ack, huru häpnade jag icke, då jag säg,
huru de fördömda blefvo der förfäcklingen ri-
nade, och huru jemmerligt de rograde och gnis-
lade sina tänder. Jag säg affledne Henricus
(en ogrundaktig man, som förlut afflidit), huru
förfärligt man pine de honom, och hörde huru
förfäckligt han forbannade sina barn
derföre, att de förlt honom dit. *C)* Jag kände
igen der åfven många andra. Bland dem
alla ledet affledna Greta Männi de förfä-
ligaste plágor. Jag säg, att de onda andarne
stekte henne på silfverpungningar och allehun-
da egodelar, hvilka hon under lifstiden
hade älskat och med hvilkas beskådande
de hon förlustat sina ögon. Men det var
en brinnande öd, som brände henne så,
att hon vardt såsom uskan af en het glöd
som åter föll i hop. När jag detta säg, fuk-
tade jag ganska mycket för att falla ditne-
der. Men min ledbagare sade: du skall ej
falla dit ner, men du måste se allt, hvad
der finnes. Sedan jag hade beskådat det
outläggiga eländer, hvilket de fördömda i
helvetsel skola i all evighet hafva, föres-
tag derifrån tillbaka till det ställe, där vägen

iprin

c) varit orsaken till hans oförd.

ifrån fördömkens stig skiljer sig och går till
himmeten. Där var en stor skara människor,
vilka den onde hade fastbundit om hal-
sen med glödande jernklavar, och sålunda
ledde dem till helvetet. Det fanns åter en hufv
människor, vilka steg med den ena foten på
lifsons väg och med den andra foten på för-
dömkens väg och viste icke, hvartan de
borde gå. En del hade redan vandrat några
steg på lifsons väg, men de hade en så tung
börda på ryggen, att de icke förmidde kom-
ma längre, förrän de tröttnade. Men det var
icke syndabördan, utan det var verldskärle-
ken och givigheten, vilka de icke ville över-
giva och skola mäktanda icke övergiva,
medan de ännu kunde övergiva dem.
Helvetet skulle de väl gerna övergiva
dem, men der är det för sent. Der skola
de på sina kira egodeler övinnerligen slé-
ka blyxa. Da den onde såg deras villrä-
dighet, kom han och slog dem med ett glö-
dande gissel och dref dem med stor fart
tillbaka till fördömkens väg. En fanns
der, som ville draja mig tillbaka; denne
var Mrs Kiva (som lott Henric Kiva). Men

wilken

wilken skulle kunna rycka ifrån hant hände,
som lagt ej under sitt beskydd?

Jag ledzagades åter på den smala vägen och
jag såg att i den denna väg fanns en stor mynd
af menniskor, och de som förut gingo, ropade
till dem, som ofter vore, att de måtte skjuta
samlingen komma. Jag förlorade förbi alla dessa fram
till himmelen port, och vidom denne port stod
mycket menniskor, hvilka med vall ville inträ-
ga genom porten, och saðe: vi tro ej väl slippa i
genom så väl som någon annan, men den fra-
sades: går bort ifrån mig, I nätejufvar! Sanner
liga sager jag eder: jag känner eder icke. Ty
alla, som icke kommer in i farahuset genom dor-
ren, utan stiga annorstads in, de är rövbare
och tyfvar; och jag minnmer mig icke haftas
talat med någon annan af dem, än med den
na detta Kiva, vilken äfven var bland dem.
Honre bad jag gå tillbaka och komma in igen
nom dörren; ejest går han i fördömkens väg
som jag kenne tillhörne, sagt hafver; men han
tag och varade intet.

Deroftter förlorade jag åter till himmelen, nu
dena gång besökte jag endast det första stället,
varpå jag åter förlorade till fördömkens brädd
och

och innan en gång sistalets mig det förknippa
ja ställe, om hvilket jag icke vidare tala för-
mär; icke heller stadnade jag längre der. der.
ja förlades jag åter tillbaka till världen. Men trof
var försökte mitt hjerta, att jag här icke fick bruka
de svarta kläderna, hvarefter jag hade en stor
längtan. Men då jag ihopkombat, att det är endast
ett ögonblick, som jag måtte sakna dem, och att
jag får bärta dem i all evighet, utsträvt min tan-
gas i läppsglädje: då kunde mitt hjerta utgjuta sitt
tackningsord till Gud och Frälsaren, som mig
frälstet hajver ifrån det förfärtiga pinorum-
met och uppdragit mig till undersåte i ditt rike.
Nägon af eder vill närmelante fråga, huradant
ställe himmelsriket är. Hafven Sicks hör, att
det icke är något ställe, ty det är icke någon
tid eller något rum, utan det är en ockhändlig
herrlighet, glädje, fröjd och fred i den heliga Am-
das. Och jag bider hjorteligen den Aldra högste, att
ingen må blifva så olycklig, att han måste en-
fara, huradant ställe helvetet är, ty det heter
då först fia man veta, när man kommer dit.

Så har jag nu sett detta ej och jag vet att
det är väst och samtid, ali äfven andra Niddebens
veta, att de hofva att förvänta all himmelsens
herrlighet
J) sett denna syn.

herrlighet, då Brudgummen kommer för att hänta den,
och ikkiler den Brudsbruden, den jeg sett ha juer.
Allt detta har han visat mig, icke der förr att jag hitt-
te är, än andra, utan för mina Stora hysjolatlig-
hets Skulle; ty mig till bligget har jag vanit truf-
vaktligare än Thomase. Ty han trodde då han jag
Hans genomborrade händer och föller, men ikerom
detta har jag velat tro. Nu måste jag nu min
utje tro. Ingen af eder, Kära Bröder och systrar!
må tankas, att jag derföre bättre är, att denna syn
mig visat blivet, ty Frälsaren säger: efter du sig
mig Thomas! tro du, men saliges äro de som icke
se och dock tro. De sorglose tro ej detta varan-
ning, och jeg kan icke heller tvinga dem att
tro, ty Frälsaren sjelf säger: Hora de vise Mosen
och Propheterna, så tro de icke ellers, om nägen
af de döda upplystes.

Denna syn har Sofia Petrodotter, Kiva
sett Michaelis dagen, då hon i näm tånnas
timmar låg såsom död på gården i Karju-
ando Brobstället. Kiva har fört skrifvit
Sofias ord på papper och jag undertecknat
har efter Kivas anteckning af skrifvit dem
ord från ord, fison liggja prämit sig dem för
Kivaz (som är min äldsta dotter): och så jag vte
denna

dena uppenbarelse ikt har funnit något, som vere ständande emot Guds ord, har jag utgjifvit den från trycket, att den må blifva Allmän-nare hand. De höga saker, som i denna uppenbarelse omnämndas, är för alla trots vandrings-måu nödvändiga att hämnas; och fastän sorglöse ante dylika uppenbarelser för galenskap, så är jag dock övertygad derom att väckte och beridade sjalar icke skola hälta för galenskap så dana uppenbarelser som häfva sin grund i Skriften. Men såg ju äfven i den förra Christna Församlingen många uppenbarelser, dem de Christna trodde, fastän hedningarna hollde Christnas uppenbarelser för galenskap, och så giv det äfven ännu att döpte hedningar ante de Christnas uppenbarelser för galenskap, och Christendomen ante de för vidokapellet. I dessa tider häfva många uppenbarelser blifvit sedda uti Karesuando, Jukkasjärvi ob Pajala församlingar, der väckte menniskor finnas, och många uppenbarelser har jag fått uppteckna; och minst aflyst har varit, att befrontra de märkvärdigaste uppenbarelserne till trycket. Likväl måste vi, enligt Apostolens varning, propfer andarna, om deier af Gudi. Själför att man skulle sätta större frid-

troende till uppenbarelserne, än till Skriften, utan man propfer först uppenbarelserna efter Skriften, och då i dem soles finnas något, som är otredande emot Skriften, så anter man dem, likväl ligat att i samlingar uppläsas. Slutligen far jag nämna att Henrik Knuw, hvilken Sofia Schröder förehade ute fördömdes, var några månader dor förrut död. Han hade i lifstiden lefvat i oenighet med sin hustru och sina barn, och fastän han låg sjuk i flera månader hade han likväl icke ingrat och båtrat sig, utan dog i död tro. Greta Hämme, hvilken äfven syntes i fördömdes, var redan längt der förrut död. Hon hade under lifstiden varit givrig efter verlden och genom besdraglig brännins handel samlat silverpennigar. Men Sofias syster, hvilken hon såg i hemmetriket blef död, då Sofia ejfvar var ett grått barn, och jag undertecknad, som varit Lärare i Karesuando Församling ofver fyra år, minnes ännu, hvad denne Sofia-syster sade, då hon låg på sin sjuksäng ob kände att doden var förhanden. Hon var då Tölmans Peters jämst ob emundade gifta sig med honom. Men jag, som var efterstukhol, för att skrifa hon-ne, fale till henne. Nu har en bättre Brod-

11
gumme hemmit för att hemta dig. Hon svarade:
ja visserligen så jag serjer icke honom, som givit
lemnar. Och denne Sofias systér afled det året
1828. Det intygar jag i år 1850.

Lathodius.

Anna Stina Kilowus Uppenbarelse

den 24 September 1848.

Anna Stina Kilow är dotter till en fattig byggar i Häresunda Församling, hon har haft följande uppenbarelse.

Jag såg att Engelen förde mig till brödden af helvetet, och jag hämnade; men Engelen styrkte mig och sade: Du behöver icke hämna, ty du skall ej ha havar någor del i den grina, som du ser. Och jag såg, att glödande vägor rullade der likasom i kafvot. Och emellan dessa vägor fanns mörniskor, hvilka hade färg af glödande kol och somtze af dem flöte upp och gjönko åter ner i botten; och de bannade och ropade så förfärligt, att min lösliga tunga icke kan omtalas det. Och jag igenkände några, som nyligens dött. Och jag såg även bivända mörniskor på fördomelsens brådd, och de onde andarna sloto dessa mörniskor med jernkrokar och hoflänger och guster. Och Engelen förde mig tillha efter fördomelsens väg och sigrer kommo mig till mötet och sigrer hade återvänt och jag kom till ett skifteställe af tvåne vägar. Den stod en man, som ropade och bad dem vända om, som gingo på förtappelsons väg. Och han ropade så jämmorligt och otundom föll han ner på marken och grät jämmorligt. Och Engelen ledsgade mig

nig på liggont vagn och der fanns åfven nägge van
drängsmän; men de vandrade ganska långsamt och
jag kom bakom en glänsande port, hvareft en stenhus
folk var ständande. Och Engelen sade till dem:
Hvem står I här? och de svarade: Vi väga icke försö-
ka gå framåt. Och de veko till sidan af vägen. Och
Engelen förde mig igenom denna port, och mina klä-
der föllo af här och jag fick nya kläder och de varo
vackra och glänsande, och Engelen förde mig denna vay
och jag kom till ett ställe, der en sluge ledde upp och
under denna sluge fanns mannikor, som varo ganska
kötta. Och Engelen sade: haarför hafven Ystad iathus.
De svarade: dorforvatt vi hafpe blifvit tröfle. Och jag
igen kände nägre af dem. Och Engelen förde mig ifrån
dette ställe upp, ej hvarefter jag kom till himmeten.
Och de som ryggen aflidit, kommo för att holla på
mig. Och der fanns åfven mannikor, som ånnu lef-
va, och somliga varo herrligare än andre, och jag frå-
gade, hvarför somliga ärro herrligare. Och mig sa-
rades att somliga ärro ödmjukare, än andres. Och de
som bättre kände sig sjelfva, de ärro mycket herr-
ligare. b) Och dessa hade liksom en sol på sitt
bröst, och de sjingo. Åfven mig varit gifven en
bok, men jag kunde icke sjunga. Och jag erin-
rade mig att jag icke är död. Och jag igenkände
nägre af dem, och man sade mig att detta ställe
^{är} förmögliga uppforslegor. b) Efter denna mycket mere
glänsande t. klar.

hallas Nådens Peke, der Guds barn fire dröten lefva.
Och Engelen sände mig till ett annat ställe, som
var mycket klarare och herrligare och mig gafes in-
ter nya kläder c), som varo få herrliga, att jag ej kan
räminna mig dem. Ecken Krona sättes mig på hufvud
det ar ringar gafos mig på handen, och kläderna da-
des vara de samma, som jag shall få (bara) evinnerlig-
gen. Och jag ønskade få taga med mig dessa kläder
till verlden, på det att de förglöse måtte tro, att Drei-
stendomen icke är någon gammal sagas, men till
mig sades: du får det icke, förrän du kommer,
för att bo här evinnerligen.

Och mig varit sagt: du skall gå i verlden för
att till se sorglöse ropa bättning. Och jag blef sorgsen
döfver, att jag måste gå tillbaka i verlden, men dätsa-
ren fattade mig i handen och sade till mig, att tiden ska
blifvit lång, att jeg snart får komma. Och jag varit i-
ter glad döfver, att tiden få kort är. Och jag sag, att
der fanns stolar för de mannikor, som ånnu lefva
och desfa stolar varo af tre slag. Första stolen varer
en mannikha gifvet, då mannikhan kommer till den
hö. Andras stol, och den andra gifvet den mannikhan
kommer till Guds sons Nid, och den tredje gifvet
först i evigheten.

Och mig varit sagt, att då mannikhan fölser sin
hemmes stol glänsande, men då mannikhan syner
sig försten ombytt. d) reja: görer bättning.

Och der funnos lefvande menniskor, hvilka jag
kände, och jag ignoknade ifuen vår Lärare, ej
och han var den hörligaste bland dem, som jag
känner och ännu lefvat. Här erindrade jag mig, hvad
Fräkaren fäger till Lärjungarna, i ären icke af verden,
derfor väntar eder verlden, och ifuen hörde det sådant
det: Vår umgängelse är i himmelen. Och ifuen sag
jag, att vår Lärare är ett utvälld redskap i Guds
hand. Och han drog menniskor tillbaka ifrån för-
domens väg, och några af hans lärjungar led sagan
med handen av öter hop menniskor, som gingoef-
ter. Ytter dorför att ~~med~~ dese af sig ejdöfes hade de
alla krafter, men med Guds kraft. Och jag minnes,
att de nog arbeta på andras själar, ej synnerhet vår
Lärare, och ifuen någon enda själ af hans åhörare.
Och nu mäster jag upp héra att nämna mig. I
och till eder fäger jag häre Christendoms bröderfö-
systrar: I skolen icke tanka, att jag bättre är än
andra dorför, att jag fått detta se. Nej, jag är den
aldrig ringaste bland Hams barn och detta är nog
vist icke blott för min egen skull, utan jag far
bettyga för alla sörjande vandringsmän, att den
glänsel är icke föga värld, som dem väntar,
om de blott med all flit vinlägger sig drom,
och jag kan faga ifuen till eder, hvilka Fräkars
ren utländt att roja menniskor till bättre, at-
h) Profess Lestadius. O) hvad jag sett.

I skolen roja drifstoliga! Håppnen icke, om än
verldsträdene skulle få larma, att helvetet bif-
vade. Håppnen icke, om de för sanningens skull
skulle förbittras, så att bilder af herrskaren
i helvetet skulle atur deras unsibla framly-
sa, och om de äu skulle hata att mig fängelse
och böter hämnas på eder, läter dem förbit-
ras: I skolen icke vredgas. Sjöuer skiftigewäg-
ven edert lif till sanningens försvar. Detta lön
skall blixta efter i himmelen. Värttigen skola verl-
dens barn vredgas, då de i friid icke få draga till
helvetet, men likväl hafva icke hvarken pro-
pheterna eller Apostlarne upphört att förebära
varna de säkra till bättning, fastän de för
sanningens skull hafva sulit i fängelse och
blifvit dörade. Hängen har ännu rejst bätt-
ning, thuru för sanningens skull händer-
na och folaterna blifvit afslöymade fänt
häret af hufvudet bertrifvet.

Och nu må hända, häller man det för
ett stort kors, om någon för Christendo-
mens skull får en örfil, fastän nog är det
fänt, att verldens barn lika väl vilja
da varda förbittrades, om de Christne vil-
le tala sanning och hvarthän deras lefnaed
leder dem.

Men de Christne kunnen icke ligga, då de se,
huru de säkra vandra på den beda vägen till
helvetet, och huru den döda tron väl fager fa-
lunda: gifver akt på eder själfre och bryr eder
icke om mig, ty den döda tron har ingen här-
lek, såsom den levande tron. Men jag säger
eder I verldes trålar, I Christnes förmådare,
I Djäfulens hjälter! I, åt hvilka den svarta
föreden i helvetet har af lögner och vredens
materialier smidit fjärdet, att om Säcke
gören battring, ja skolen I få varma eder
vid helvetets glöde; ty der brinner män-
gen, som har haft större omstorg om sin själ,
k) der brinna många bestediga män i glij-
hetgestalt. Der åro herrarne, och nog shall
den onde anden åra dem derföre, att de här
hafoa ålskat världens åra, ochur Frälsaren
har sagt: We eder, när alla mänskor läf-
va eder. Nog åro verldes mänskorna noj-
de domed, att de här få emottega åra och
läf. Yandra verlden må det gå, huru som
hållt. Eder I lycklige, förvillade själar,
siger jag, att I skolen göra battring, an-
mars åren I evinnerligens lycklige.

O, häre Fader, ryck ånnu någon själ ifrån
den Ordes klor, förrän Väldens dörs igensluts.
h) än I, tordé vilt bins tillzges.

67
Sänd ånnu någon själ, att ropa battring,
förrän all battringstid går till ånda. Skona den
förhårdade verlden ånnu någon stund, på
det någon själ ånnu måtte uppstå från fyra-
dofjönnen. Hör ånnu deras böner, som till Dig
ropa om nåd för de förhårdade, om möjligt
är, men, men är det icke möjligt, så gif dina
barn ftyrka att båra världens hat och världens
förolök. Gif det namns bekännare frimodig-
het att inför verlden bekänna: Den stora kraft,
hvarmed Du uppryckt den ifrån helvetets dyn,
och upptagit den till barn. Hjälpa alla huf-
lande upp ifrån förtiflan. Upparalla alla
nedstryckta. Gif de enskilda vandrare lyx,
att de mötta je himmelenst fjerner. Gif de
klappande tålamod att klappa intill dess
att Ditt hjestas bister af barnhertighet, att
demå taus exempel af Jacob, som hela vär-
lden brottades med den okände, och då mor-
genrädnan uppgick, rojade han: jag fly-
gor dig icke med mindre Du välsignar mig.

Så långt har Anna Stina, Klavus dotter, talat, och jag minnes icke mera, hvilken af de
värkte i Skarsvando dot var, som uppteknat
hennes märs ord: men är förtäckrad derom,
att allt är uppteknadt ja, som hon har sett
och

barolse, har jag skickat en Gospe, Licens Vitholm
Lästadius, för att efterse tryckfelen och derfär
blifva dessa mina skrifter dyrare, än de förr
som blifvit i Piteå tryckta.

Köptis i Maj 1851

L.S. Lästadius.

och telet. Jag finner i denna uppenbarelse in-
tel, förs varje fördelande emot Skriften. Difore
har jag ifrån trycket utgivit denna uppen-
barelse, att den må lunda andre växte till
uppbrygelse i deras dyratro, och mäkända nä-
gre fäkra till växel, fastän de fäkra väl
ikke tro någon uppenbarelse, emedan de icke
tro Mosen och propheterna.

Denna uppenbarelse är tryckt på pape-
ha Heikis eller pehr Henriksson Kuchmuses
bekostnad. Sophia Pehrsdotter Kivis uppen-
barelse var tryckt första gången på Unders
tecknads bekostnad, men andra gången
hafva Sophias uppenbarelse och predikan,
på andra söndagen efter påsk blifvit tryckte
på Johan Klosson Tollanzis bekostnad; men
Jonas Håkanssons uppenbarelse är tryckt på
Elias Johanssons Operas eller Ullitalos bekost-
nad. Jag måste ännu nämna alla dem,
på jäm läm emottagit predikoscepter, (1)
att de återställa dem, på det jag matte kom-
ma i tillfälle att bland dem utvälja så-
dana, som skola tryckas.

Då Boktryckaren i Piteå icke för-
star finska språket, hvarföre många
tryckfel finnes i Jonas Håkanssons uppen-
barelse,

(1) med handstil skrifa predikninga k de Finnear.
Chartoja eller Charto.

B)
Översättning

Andra Söndagen efter Päck 1849.

69

X

Han till eder min hund siger Herren Herren
alljä: Si jag vill dömmas emellan får och får,
vih emellan vädrar och bokhar. Fr det iche nog
att $\heartsuit$ så goda bet hafoen, och så ofverflödliga
att $\heartsuit$ förtampen det med fotternat. Och så sju-
na källor till att dricka få ofverflödliga, att
 $\heartsuit$ häden deruti med fotternas och gören dem o-
rena? Så att min får åta næste dot $\heartsuit$ förtam-
pat halven, och dricka dot $\heartsuit$ med edra fotter os-
vent gjort hafoen. Därfore få siger Herren Her-
ren till dem: Si, jag shall dömma emellan de
feta och magra fåren. Hesek. 34: 17-20

Vi hörta af dessa ord, att Herren ånnar döm-
mas emellan får. Då niemligon fåren hafoa yest
bete, bliua somliga feta, och de feta fåren sprin-
ga för fot, hvorigenom de magra fåren bliua
ester. De magra fåren mäster åta ofvorlefforna,
som de feta fåren hafoa förtampat. Herren si-
ger äfven, att han gifvit fåren $\heartsuit$ sjuva källor
till att dricka, men de feta fåren förtampa och
fördraus äfven dessa källor, få att de magra
fåren, som iche ha foa krafter att så fort här-
das, måste dricka det som de feta med sina
fotter

Hvarmed han slår gettarna på nosen, om de
komma för att stjäla färns mat. Gettarna afun-
das lelösicer, att man gifver åt färn bättre mat.
När man åt färn gifver bättre mat, så säger
gettarna: Hvad är det der bättre än vi? Men
i mjölk haftue vi, än färn; Seke ha färn
så mycket mjölk, som vi.

Vi veta även, att sonliga herdar hafta en-
dast getter för mjölkens skull, som ej getter-
na mjölkas. Sonliga herdar trygga sig alltsäkra
om får. Sonliga herdar förla gettarna väl,
men låta färn frätta. Sonliga förla alltsäkra
fären, men föda sig ejelje saken. Herren
klagar genom sanna profetet Hesekiel i 34 kap.
Så sant som jag lever, säger Herren Gemen.
Efter d' lätten min får till rofs och min hjord
allon vildjurum till spisvärda, medan mina
herdar intet friga efter min hjord, utan åro
sådana herdar, som föda sig ejelför, men
min får vilja de intet föda. Hes. 34:3.

För denna riädslöshets skull hotar Herren
lata och försunliga herdar. Jag shall kräfja
min hjord ute doras händer och shall göra en
ända med dem, att de skola intet mer her-
dar varar och skola intet mer föda sig ejelje:
Jag shall fräsa min får ute doras mun, att de
intet

2. fötter föderfötter.

Herrn klagar på samma ställe nämligen i profeten
Hesekiel's 34 Capitel och 21 vers, att de feta färn
stöta med hornen de fraga, och deraföre vill Herrn
domma emellan de feta och magra färn. Att de
feta färn fortrampa betet med sina fötter,
sädent har man på många ställen blifvit varp,
men detta fortrampande är ingalunda godt; ty
magra färn, som iokes förmis så fort springe,
som de feta färn, måste poljaktligen åta det
de andra hafta fortrampat och med sina fote-
ter föderfötter. Feta färn bota här och der och
plocka upp det välsmakligaste gräset och läm-
na zwar det som jämrer är åt magra: 1) och det
förestas att herden måste se ofter, att de magra
fären ej matte fota och blifva aldeles lottlöp,
ty de magra färn åro och får, fastän de åro
magra. Herden måste värda sig om dem, som
fraga åro, att afven de må få sin beskrän-
del. — Men bockarne och gettarna vilja
attik intränga sin nos 2) igenom gluggen eller
väggspingan, att de matte slippa till att stjäla
af färns mat. Synderhet åro gettarna frå-
la på den mat, som gifves åt de fraga och åt
lammene. Men herden har ett rö i handen,

Övers. Anm. 1) Frälgare känner denne bild i sin fulla motiva-
ritet i andligt aferende. 2) i Sönskan står: nokkans, som
betyder nått.

4. intet mer skola uppöka dem. Hj. 34:10.

Herrn visar äfven huru lata herdar göra, då han säger: de svaga stärken & intet och de starka hunden & intet, det fåra förbindelen & intet, det fåra vilda hunden Vårke igen, och det bortläppade uppöökne Vårke, utan strängoliga och härtoliga riden & öfver dem. Beklagligen hafva denna tiden herdar gjort aldeles fä, som Gud på detta ställe föger. Men de första iöke sjelfve, att de är late och försomliga herdar, som ej värdfy om fären, utan strängoliga och härtoliga rida öfver dem. Och huru skulle de väl kunna rida fären, då de hata fären och ålsta gettornas. De gifva gettorna den bista mat, som i ladan finns, men fären gifvis de ruttet starrkö. Visserligen tycka gettorna mycket om sådane herdar, som gifva dem brödskö. Men hvad skola fären få, då gettorna väl födat? De få ju fållas. Om iöke öfverherden ejel skulle ha pris omstorg om sina fär, så skulle fären, för denna tiden herdars skull, visserligen få fållta ihjäl.

Men Herrn säger genom samma prophet: Jag vill sjelf föda min fär, och skall uppsöka det bortläppade, och igenhente det förvildota, och förbinda det sargade och stärka det det fogar,

och hvad fett och starkt är, skall jag förbereda) och skall skola dem fåren de bolarfva det. Af dessa ord hör vi att fota fären skola fördöfvas. Nu är det fråga om, hvilka dessa fota fir är, och hvaref skola de igenkännas? De fota fären förtrampa hotet och stänga de frugare. Här stå gettorna gapande och sägar vi ero iste och förlade, däfors stänga de os. Stänga dig iöke, din fuf! Du är icke frug, som har hon i hufvudet. Vi måste säga, att gettorna hafva ingen nöd, ja längre de orka ffjäl, och intet kreatur är fåbenäget till att flengas, som getten. Men den är frug, som med möda förmår gå. Men herden, som vill bevara den, som fruge är, skynlar på dem med ett rejukt rö, på det äfven de må hinner hem till extonens. Ty om de magas fären blifvar efter, kommer äfven och röver dem.

Men detta påskyndande är annat, och annat är åter de fota färens flengande, hvarefti äfven gettorna inblanda sig. Liksom flera hundar flynda sig för att fläpp i den hopen, der valgarne fijff, ja komma äfven gettorna för att stängas, der feta fären stänga de frugare. Jag har sett huru fär och getter fläpp. getten reser sig uppe på huvudet,

9. Finska Bibelöversättningen. Fler hämtat, d. i. förföras, men i finska Bibelöversättningarna bevaras. Hj. 34:16.

men fåret tagit bakttag, och stänger i bringan under den tiden, som gotten föddes sätter sig på huvudens bens. Genom detta stängande blir gotten flötelega svak i bringan. Det är icke underligt, att gettarna slänga får; men det tål icke herden, att feta får slänga de frusare och trampa lammen i dyn. Sålunda vill Herren förgöra. Det finnes äfven hornlöpa gettare⁴⁾, som älskar slängas därför att honen bortfallit, men icke är de därför får, utan gettor. Och de hornlösa gettarnas hållas i stort anseende af dem, som härla icelte gettar och fruar.

Ytterligare af dagens Evangelium får vi lägga till att alla tala om Herden och får; men låt em op fört bedja Israëls Herde, att han måtte bevara sina får från den förstörande ulvens tänder, att han ej må slippa till att flita och ruffa dem, ty den glanska ulven sätter nu just bakom färhuset och töstar efter färrens blod. O du Israëls herde! bevar dessa små och svaga fruar förga och stormvädret och den sörderifvande vargens tänder, att han ej må slippa till att flita och ruffa dessa små och köfande lammen. O Israëls Herde! sök upp din förlorade får och bär dem till hjorden; understöd äfven dem, som ej formigis och upplyft-

4) Med denna benämning lever författaren menar sitt hennes omvände, som härsker med ord och ordernings för emot le omvände, som synsicht ett diopptext med dem.

ta dem ifrån den förrättige dyn, att de icke må dö i kold och hunger. Fortsätt deras sätt, som var genflitigt och rifvit och låt dem hvila i sitt fjärhus. Tid dem med mjölk och honung till löps de vederwickas och släckas, och läs lammen att dia dina närliggande bröst. Hör Israëls Herde, attas deras flockar som är eländiga, kiskoante och fruge. Farer var, o. f.v.

Med anledning af vårt hel. Evangelium skola vi med Guds bistånd tala om Får och Herde. Först om den legde, för det ande om den gode Herde.

Mitte den himmelske Herren Jesu röfar sin Nåd, att de får, för hvilka den gode Herden lätit sitt liff, måtte häma Hans rökt och föja hem genom alla farligheiter och frostolser, all ångest och vredmöda. amen!

Första betraktelgen visar, huru den legde flyr, då han ser ulven komma. Den legde är en legd herde, som allraast för lön skall välla för fären. Men en sådan herde värda sig icke om fären, ty han tänker, att han ikke behöver ansvara för fären: allraast han erhåller sin bestämda lön, såter han färren gå, kvart de vilja; sätter Herren klagar givna propheten Kephi:
min

10. Men på detta ställe talar icke Frälsaren om dem, som hata fären, utan han talar om dem, som är
re förgäves, att de icke våga fridet med ulven,
och nu är de fö, huru ulvens fliter och risser fö-
ren. Det är äfven fast, att en herde, som vill
skydda fären ifrån vargens länder, får icke al-
lora sitt liv. Ty ulvens ögon gifte allt på honom, och
om ulven icke slippa till att riva fär, så tju-
ter han.

Men vi hoppas, att den gode herden, som låtit fått
liv för fären, skall bevara det på fär, som här fin-
nes, från ulvens länder, och vargungarne. Och som
här lura på fären och herden, skola sluteligen få
förmunkliga länderna och hjälta evinnerligen i den
mörka kulan.

Andra betraktelser visar, huru den gode Her-
den låter fått liv för fären. Den andliga ulven
har alltid hatat dem, som velat skydda fären.
Men i den förskräckliga friden blefvo ulvens län-
der få förstörda, att han icke mera förmå riva
det fär, som hafva smakat det slaktade lammete
blod och genom detta blod fått kraft att strida
mot ulven. Frälsaren gifte ej sig tillkänna, hur
före den gode Herden låter fått liv för fären, han
säger nämligen att fären är Hans equa. och Hans
equa

equa känner Honom. Mellan den gode Herden
och fären finns en sådant kärlek, att fären
efterfölja Herden och känna Hans rost. och
fären känner äfven hvarandra inhördes afro-
sten och luktur. 7) Men alla fär är icke få ly-
cka, att de genast komma till Herden. Som-
liga fär är äro högmodiga, skita sig las och sprin-
ga till frys. 8) Deraföre befaller Herden sina
hundar, 9) att drifsa de förvillade fären in
i hjorden. En herde, som har mycket fär, kan
ej reda sig utan hundar, och dyrpa beror det,
huru hundarne äro länder. Sontige hundar
skallia på må fö 10) midt i hjorden: dessa för-
skingra mera, än församla. Sontige går fram
om hjorden och skälla den, 11) och sontige äro flumou
hundar, 12) de skallia på ingen; men den är den bå-
ste förhunden, som skäller efter (hjorden). 13). Trolyt
vis släpper Husbonden honom in, när han i förstugan
begynner att grätta och klopa på dörren, då sejer Husbonden
släppa in hundens 14) Var

7) trolyt menar författaren med ordet lukt andans rökt. 8) äfver gifte
Herden och fär i församlingen. 9) Lärare i församlingarna. 10) utan
urhållning och andelyt väsch. 11) Må härla mena här, att det kommer hem
den som skäller framom Röktjorden, ej kan drifsa. Menare fram, så kann
icke heller de hundshanter, som mita afgrävt mot vekeljern och de vicktar
befordra Christi röke tillväret och det andliga leivet uttreckning hos
världen. 12) Lärke Lärare, som ofta den skyldighet icke allvarlig betydde
försägs gäste sänder och laster. 13) som med andelig väst och nut sätter
att befördra sin församlings andelings val och leda sina lärare såsom de
beträffas det. 14) Denne Allegori tyckes ej bla segar, att den begegnar la-
rarne bönes varde hörde ih, att fluteligen, sedan han många
underuppf till salighetou, för engel i sin Herras glorie.

182. här gettorna komma för att fåja fär malen, lä-
ter Gustafson drifva bort gettorna 15); och gettorna trå-
ka gruktigt, om hunden biter dem i stugfoten 16; men
om hunden företager sig att bita fär, så fälas tändver-
na af honom 17). Hundarne drifva färer ifrån högme-
tots kullar ner till ölmjökklostens dal. Om färer ifrån
saktnödet, Estmark Alfa uppe på Sinai berg, då lä-
ter Gustafson sina hundar drifva färer ned ifrån
Sinai berg till Golgattha kulle, där de på litet hvilefig
och följa hura den gode Herden i den stora friheten ifr-
ån sitt lef för färer. På Golgattha bestänkt ären
med nägra droppar af förtorningsblodet, och ulfven,
som mycket fruktar för Guds lamms blod, väger
icke anfalla färer, så länge de på Golgattha hvile,
ty det slaktade Guds lamms blod är för vargen ett
dödande gifft. Om Guds lamms blod frukte intom-
ma i ulvens tärnar, så skulle det bräuna hens
mulpoo, och blotta luften af Guds lamms blod skul-
la komma honom att tjuta. 18) Samma Natur haf-
va ifrån Varungsarna: de tjute jämmerligt, då de
kanna luften af färer 19), hvilke med Guds lamms
blod blefvit bestänktes. Ulfven är förbittra i och
allernast

15) De ovanvända fö ej fåsom påderna tillagna sig tröst af Histe-
tisten i Evangelium. 16) gläfsom gäver flickord, som bestyr
ta de ovanvändas andeliga honom eller obrolet mot Christus;

17) honom skall Herrn förordnijekas och förderpa, om han också
vill litet följa himmelskaka under hans plats. 18) Vid hvarje anfall
pi hund bunt dete hund, ofrijanas ejfendant och kommis po han
genom tron på försvarare. 19) De ovanvända menar författaren
kunna ett vist misstag af hund barns nivaro och yttre missgång.

75 13.
allernast på Herden, utan och på hundarne, som Herden
givit befolkning att försanta färer. Han är idet ved
på de stummas handarne, som skälla på ingen. Men
på de hundar, som är flitiga att skälla, är allvarlig
ungarne ganska förbitrade, ty för dessa hundar skulle
måste den glupande ulfven blixta utan kött. Den hung-
rande ulfven stopper icke till att flita och riva fär-
ren, så länge färhunden väntar om de förvilades
till herden. Så länge den hangzande ulfven ikke
slipper till att riva färer, måste han åta endast
kött af gettor, hvilket herdar ejfors so far, emedan
gotthorden är förskingrad. Gotherdarne är för la-
te att sköta sin hjord, utan de låta dem sprinna
omkring bergen. Allernast när mjölkleden infaller,
då går de med gotklockans och rojas, och vid sätde-
na tillfället föra getterna medelst trakande,
och gifva sin mjölk, hvarevid herden traktar dem
med dyförsle trök och annat skräp. Men om Got-
herden skulle företaga sig att likafem hälle fyr
på dem, då skulle getterna böja att stängas men
ingalunda läter gotherden sitt lef för getternas
Lagolunda vill han för dem göra något uppoffring,
och icke heller bryr han sig mycket om dem, fastän
han med dem åter flytande dyförsle trök och lig-
get med dem i dyngaw: derfors hatar ulfven
honom icke.

Men farahorden, som tillika med sine hunder
håller tillgångens färew, är af alla Bergungarnas
ungekot halad. De skulle vilja röva honom i
stjekew, om dem varo gifven sådan makt. Men
vi hoppas och hörta på bud, att den store Israëls
Herten, som lätit sitt lif förevis, bevarar sina får
på den rikande alfvens ländar. Han tager de
friare och båfande lammen i sin famn och håller i
deras mun varm mjölk och honungs droppar.
Dem som af alfvuen är fåndt eller af goterna i
smullen med trampade, vill den gode herden upp-
lyfta och bär i farahuset; de borttrappade får
af Israëls hund fôkor. Han och de förvillade vill
häfta i förrvar. I de famreter, som den anse-
lige alfvuen har flittat och sorgat, vill Han inv-
gjuta olja, så att de varda helade.

De få får, hvilka den store Israëls Herten har
iownit och burit i sitt sköte, borde nu bärta ull²⁰⁾
meden den store Israëls Herten lätit sitt lif för
dem, att Han på domedagen ikke belöfle företrä
dem, att Han af sina får ikke blifvit klädd, då Han
var naken. Af geträgg han ingew klädnad göras
ät Herten; och mjölkton, som af goterna mjölkad,
dugor endast åt Gotherdarne. Nu borde de får,
hvilka den store Herten har fräst ifrån Ulfen
tänder

tänder, börja bärta ull; ty tilltills hafva de ikke
burit mycken ull. Söndiga äro och sådina, att
de ikke vilja förlora sin granlat, de kläda sig
helfvor, men ej Herten. De fruktlo att de skola
frysa, om de förlora finagranta kläder; men
jag fruktar, att om fären för länge få vara o-
kläpte, så kan ullen plötsligen falla af och get-
ra gry råka. Ni måste nu bedja den store Israëls
Herten, att Han mötta gifva mera regnifran him-
melw och låta fin Nades fol skina; att deras ull
nå blixt frihvit, som förat varit blodröd,
meden fären få smaka färskt gräs på det bästa
betet, dit Israëls Herte har ledtaget dem, och
att deras ull ikke mötta festna vid deras ver-
dens töner och bostel, som råka på minga ställen;
utan att de mitte i råttan lid låta klippa ifp.
på det att Israëls Herten ikke mötta företrä
dem på domedagen, fäsim Han tager till dem,
som äro på vänstra sidan: Jag var naken och
I klädde mig ikke. - Waren nu vid god trost,
I Jesu fär! hvilka den store Herten har med sitt
eget blod köpt och pris den grymma alfvens tan-
der rykt. Waren vid en god trost, I Jesu lamm!
hvilka den gode Herten lagit i sin vård ob fört
med. — 2) mjölk och nädens droppar. Waren
vid

20) Gifva gifvor till Missions Skolan och omväntseger verkst.

16. vid en god tröst. I skålsvande lamen! Den större Herren, som eröder uppdraget i din fama, han bevara eröder från förgåra och stormvänder, upplyfta och bär till förhoppet. — Han skyddar och bevara dessa friga, elända och nedstryckta lamen, han lyckas dem till ett tröst och lärc däremot att den Hant näckslända brost, till dess de begynna springa fästom hjortar på Lions berg. amen.

Tillägg. Vi ville visa gäternas, huru förenlåna ut. Då vickoluen fheldes i Karpsunda församling, fändes en väckt man ut till Jukkasjärvi församling, för att förmans folket i Jukkasjärvi till bättning, och de väckte i Karpsunda gifvo honom till res- gungningar, så att han kunde komma till vige. Men Jukkasjärvi karlarna var då få vise, att de väckte bättre än de de väckte i Karpsunda, hvare- från vigen gick till himmelen. I Jukkasjärvi var då samtliga i församlingen drinkare, samtliga brännvinshandlare, och samtliga utförtige. Men är 1848 blef en Skola öppnad i Lainio by, där en del fattige barn föddas på Kronans bekostnad, och en del kommo i skolan på egen bekostnad, och en del fattige barn föddas på de väcktas bekostnad. På det året blef mycket folk i Jukkasjärvi församling väckt och ifrån nära i Pajala församling; och de som väcktes

tes, begynte förskräckas över sin förra lefnad och kommo i samma gal; begynte att ängas sönca syster och förlätra sin lefnad. Men de som löste faste, att detta är en förvirring 22) och hundraker. I deråttas lefnad blef en stor förändring. De förra driva- karne logo ej meran brännvin i sin man, och de förra brännvinslagarna logo ut sitt brännvin på marken. Men de som löste förskräcktes desifverat sader, det är en stor synd, att de kasta ut suds län på marken; och är då fäderna der Christna? 9) Men fören böjade restau det året att bana ut: de väckte i Karpsunda, Jukkasjärvi och Pajala gif- vo till Skolan i Lainio 142 Riksdaler. År 1849 flyttades Skolan till Karpsundas by. Hitt församla- des mycket barn. En del fattige barn föddes under Skol-tiden på Kronans bekostnad och en del på de väcktes bekostnad: dit infann sig äf- ren mycket folk på egen bekostnad, för att hö- ra på. Samma år hade de väckta i Karpsunda, Jukkasjärvi och Pajala församlingar gifvit till Skolan 344 Riksdaler, utom det sifven, de hals- kedjor, fingerringar och granna kläder, hvilka det ärlt gifvats till Skolan, men kunde iokke- nast försäljas och förvandlas till penningar. De väckte hade äfven gifvit till Christendomens utbreddande 145 Riksdaler och tills de fattige 120 Rik- tes.

22) Efter första ordet: vidraker.

18. Rekksalor. Men detta är ännu intet i jämförelse med det, som fört har åtgått i Grönau. I Karjumes församling har fört ärligen åtgått ifrån efter tig-
sta beräkning 1500 R P^{t} och i Jukkasjärvi församling
i det närmaste 2000 R P^{t} i blott hänvinde: obedda
penningar är sätter om de blifvit hastade i el-
den.

I år 1850 flyttades Skolan till Tärändö by, där
det finns 460 personer, därav Tärändö vita män
i Turjau iske ville ha någon Skola, ty de fruk-
tade, att hundsjukan skulle angripa deras barn.
Månder finns nu näre vackra, som förmade emotta
jag 18 fattiga barn, som under Skol-tiden fiktes
på Kroons bekvämad. Några Herrar lade nog
behofva Tärändö karlarne göra bättning: de är ju
ej undektige, att på anden stället iske finns ja
ej undektigt folk, som i Tärändö by. Dånu nu dess-
en Herrars dom var till häftens fann, är dock
Frälsarens dom ännu pålitligare, då Hvar segen
Publicarer och Sköler Skola går i himmelskrift, förr
än S. —

I Tärändö by har nu fäder grott, den Sätersman-
nen satt: der finns nu mycket matad fad 23), och
vi hoppas, att Säters Herr i sin lada införer nö-
gas matade korn, om frosten ikke fördra rikess-

23) Mato jyvä kaller finnes fäder korn, som är matad, men är
ännu ju mycket att hären lekres mjölk och vid kramande
utger från fäder.

78 19. förråd såder kunnit möyna. Dåren hafver ej
i är burit allt. Wärta hafva gifvit till Skolan
611 R P^{t} hvars ännu är i behov 246 R P^{t} till nu.
Det är, i fall Skolundervisning på något ställe kom-
de anställas. Att flajala fättege är under året som
lade 224, att Jukkasjärvi fättege närmare 150 R P^{t}
och till Christendomens utbreddende 180 R P^{t} förun-
de gåvor, som de värkté gifvit till Jahr Kuttainen,
vilket belopp jeg ikke känner. Af dessa penning-
gar har en man i Lainio by gifvit 100 R P^{t} till
Skolan och 100 R P^{t} till Christendomens utbrede-
nde. Se, för båra fären allt. Men yttre, hvad
båra de? Yordol illa luktande ragg, det Is-
rael's Karle iske tala kan. Men fan far af
dette ragg en god lukt, då det begynner brin-
na i helvetslets läga.

På Årsmars dag iul 1849.

I. Chr. 3: 15. Herran Gud sade till armen, jag skall se
ta framträde emellan dig och givarna, och emellan dig och
dina brors del. Detta samma shall fönterträdes till huf-
vud, och du skall stinge handen i hana hufvud.

Då manifesterades armens list föll i fynd, fann
sig Gud framträde emellan givarna, och armen sät;
tes vid sidan af dem det mädeliga lätta, och givarna sat
förföljda framträdes emellan hvarandra. Huruvarna framträde
har uppvisat sig, visar hela Skriften. Man har tid,
som armen sat begynt att strida sig, han framträde emellan
dem emellan, och däremot var framträden föret af dem nu
emellan givarna, såd iakt armen sät. Denna framträde
har drifit af givarna ledet af oron berorande, och ge-
visor om dem ett blott givarnas gällt och hennes bana o-
lycklig. Men måste nu fader med Gud seende. Johannes
sag hennes rym i förlorad frukt, och om Gud visar tydet
hennes Lurenbarhet sig, så skall den vila bekräfta hvars
upprätt det.

Nu Johannes betriffrade skrifft 1) dina laggörande
affärer, de har sag den, sade han; 2) laggörande affärer,
de hafver eder föregifvit, nu i skolon undfly den kille-
manande emellan 2) Missionen sag Johannes här för framträde,
var emellan givarna såd och armen sät.

Jag har hört (omtala), att laggörande har i förfat-
ning heller, som han på längt afstånd, då han bygger
på marken. Denna bygger är dock till varning för män.
D) Öf. Åren efter ordet, var skrifft ut föreläst.

injury of little sig. to a right handed boy after Cushing's last
right fibula was well with him, he gives no evidence now
of injury whatever the condition of your knee does not affect
walking so good now as before all his past history. Doctor's are
well satisfied with your progress.

to know what you said now, however would like to know
what you said has brought me into trouble now as I have
guessed at the late interloping among them & in truth
now before myself you said it, now under question it has
interloped more deeply, with less & less risk, but how
it has done this part of business I know not, in respect
to the old trades you break your question, but you & the foolish
boy, as it has ought, it has got into the hands of
some persons here, and so that business seems very uncertain to
me you can't say, however come to expect the gift of money
from some person, for the law will probably hold to the date
(as I do) when he got these money & then does it appear
he might not find up a present, or that business done, and
in all respects under himself.

Denne havde flægt quinonec sol i høje. Dette ommer
kravene hvilende på spørre den forstørrelse som har vært vedvarende
quinonec sol i høje ommer ikke, men dette kravene gør ikke quin-
onec sol i høje vedvarende ikke. Det er ikke eneste kravet at
forsøg med højstesten, at man ikke højt vedvarende ikke
gjort, og det er ikke eneste kravet, at man ikke vedvarende ikke i
alle de andre ting, der er vedvarende ikke.

5) je ville skil si ett en kota, medan knyktale skil en
fridige si ette med tiden, hvilket svarer til den fornuftige trof, at
hafthaven nytte en del af fritiden, gi ett enst ette i denne
praktiken.

Dessutomliga minneskvar hörde vid fört af omgivningarna han
hade det icke, så länge han gärde kvar sitt hårda red fikt
se infallsteknik. Men han visste icke, att hårdet var fört vid sitt
inner Doctor gifvet honom in Galles läromedel. De bryggjande
synliggjette att brauna häret inattvätt. Omgivningarna har sagt
den förfärdigade Zammete i Frank och sätte med den döpte. Han visste
icke icke, för en ^{med} härhet i London; 6) men den Engelske kon-
sulen är förfärdigat i en del 8), fastän i sätter hela hårta hårta drägter. Detal-
jen (jämte hårta) sätte och sekundet plättar på förmaklet att hårta
vete-sinre icke melle hårta och att man ej mä hårta ifrån hårta
förla i fört i nighttore. Men nu sett Doctor sätta fört vid sitt
förd sätter på att färja förmaklet, på det han mä förla vid
den hårta hand vid huvuds vakteliket och han i det sätte och sätta
hållit, han i förmaklet är, och därför drägter han ejgo hårta
läromedel i London sätter.

var den förfalska munißtens hjoita af omvälfet har uppfattat,
och hjoita avslöjade quarkslövare i handen sittande tyfoteln
träd p), men denigen' vanda förfalsk saluteringen varit. Men
om sitt Dator feller i legers kommande vid kloppen på diktator
hjorten. Han faller i en spåd först den i förtidens bok-
ningar. Han gifver dess omfängs munißtens icke lika lättanmötet, på
det hona mithjälp höras upp ejft, och den ejftet genast ställs b-
huvudet i verkens snygghet att sändas på alla hållar, den ejftens
Drottnings händer myckt och härligt. Vi körde nu bortom den
omvälfde sed. Litter quarkslövare sätta man si skol fast vidje den
unlösande spinnaren sätta hon förtalad med hårband, att han
6) få fast knäcke. 7) I farta till mede knäcke (d. s. idag fö-
rra valpens) sätta sätta uttaga den hårband från (Brae). 8) Den ejftet
Västindien quarkslövare lura förfallernas mesta världsliga häme.

mötte bower de prinsar, som af förflytning sät förde sin ifrån
omrond sät vid mordet gift. Det trotsas här sät, man skulle
fin räson af inflytning i Sverige. Här förflytning sätta ju hund
dager, men vi hava hört ob om datt det, maten är enklast. Då
har hittat och hörfligt, att han har bedragit de inflytninga sista
varvare.

Du vänligen! Du vänligen! hela den dyrkande, ängeliska och
mystiske sät af förflytning sät godo nu, att röda omrondet mit
till förflytning sätta uttryckas tenn med sitt gift. Hov' di kyrkland
göt tank. Talar min o.s.w.

Det vänligen af hund röda hittat in, vilje nu nu hund
nu beträcka.

Här ormar sät hatar prinsen! Sät att hava vettens bran
hela hund land. Gifte gude, att nogen blott vallings mätte i de
förra hundringa naturs bestämt sät egens gestalt. Ty ormen har
inte förenat natur, fastar han emblett flera. Då gavt Hov'
int blifvit uttalt, aftrors han sig det sanna ab illade
sig rytt flera, som är dubbelt skarla. Då gavt naturs braka
gefva omrond at prinsen, som är i konst, i afrikt att
den nya mänskdom mätte föreligen förlas; och ejwan horer
toga i omrond, i afrikt att utdriva liffrukten; men vi
toga af det gamla omrondet, som finnes ja många flallen på
jorden, för att rida dem, som annu åker veta, att ormen
lyfts om flera, men farfarbar ika sät natura, att han har
gives famna natura, som far.

Första föreligheter omrond prinsen sät och ormen sät
uppenbarat sig strect ifter fyndet, då Hov' begynt hata
sin bröder för hans fruktade kult. Då had sig föreliga ha
kult off, då varit Hov' vred och hemsis by förmåndet
och med flyktet liffrukten braka.

det af wrede, så sade Hov' till Hov'. Hov' sät du vred? Gud hava
förmåndet din by? Hov' hatar blifvit vred på sin bröder för
Christentum. Hult: Hov' förgäts deroher, att Abel was fren-
ware än han, för eldgå förra hava, att nu den den förgäts han
blifvit id jag? Blif fastar Gud betraktades honom och förmåndet
Då honom att röda opres sin wrede, hantte Hov' slott sätta. Han
was till föret sät, föran han flog idjal för bröder. Igår omgå
der han arbetat ike förtage, att givnans sät bröder varu
kötta, en hund. Dant syna rätpartigietens led? Förga i hufvudet,
och den andligas föreligheten förmåndar hund by. Hov' var
den fört, som soz en Christen blott. Då hov' Gud frågade ho-
nomin: Hvar är din bröder Abel? Ja hvarade han: jag sät det
ikke, shall jag taga varu på min bröder? Då svara hundmed
annu Hov' hötlig bröder sät Sjuklandet. Då en Christen fra-
gor dem: Hvar är din bröder? Då hund sät shall jag taga varu
ra på min bröder? Nog hund och en anna jo sig gift: Jag
är ike skyldig att hem (eller mids) nogen.

Pralas har förflyt, att Christens son af föreligheten
var förlitad på den yngre son, son af den sja federn
och den son, som förd ema sja hatt, förflyttes hund. Som
förd war ifter anden, ja già det och nu. Hov' ormar sät han
har givnans sät, det visar Hov' wrede. Omrondet byggas
k slingra sig: Eman lyckte, då hund bröder varit hale fitt
en hittet valsgödelse af den fader. Ena hundade att Hov' i
förl sät bröder för den sät valsgödelse hund; men hund förl
det under sin bröder till förmåndet land. Då hov' och min
gen Christen blifvit twungen att fly vred till förmåndet
land, då hund blifvit holtid i sitt eget land för Christens
dansen kult. Hov' ormar nu har hundat prinsen sät det
vred afven Sjuklands föreligheten med Joseph. Joseph var

Gvardeer och uppberort för fadern, hörde Söderlins hände sig
vara berörd för fadern. Så, drog uppstältes ett förföljt best
med gvardeer och dommarr, och sifren varin förlämnas förföljt
av ministrar förföljt på Dom, samt bana. Gvardeer och uppstälts
bara den enda röringar. Huru beteckle sig Söderlins hand mot
Möller, så han förföljt även framställde guds stränga rättförtig-
het? De framränta men i Söderlins förtalning gingo efter att dragen
hade och sade till Mose. Du gör att för mycket, ty hela män-
världen är helig. I mittboken brukar jag hela mänvärlden ha
lig, thence de Jesus, Maria och Jesu, hora och Hjälte, nog är
de liknade heliga och rättförtig; men om Mose begagnar ett
biskopat och körbin den för aquatellig lefvare, då begagnar de
framränta att Kristantingen men att jag. Da gör att för myc-
ket, ty hela mänvärlden är helig. Dessa gentoer åttaut vid en
sådannan och sätta på sitt värste, att Kristus helige brö-
der och Kristianerna sags detta. Men. Det är fadern. Hela män-
världen är helig. Att de framränta men i Kristantingen är
biskopar och biskopar, biskopar och biskopar och biskopar, då är det
endast endast biskopar förföljt att Jesus: hela mänvärlden är helig.
Det är fadern Christus, att Moses icke har denna hand. Om
Moses häxande sig att denna är helige ministrar, så Jesus
Kristantingen framränta man. Da god att för mycket, ty hela män-
världen är helig. Chruse Kristantingen framränta man varo ja
unge, att jordens icke framränta bara den sträckande ministrar, så, att de
sa man, Skokar, Dötkar och Ulvar, finka under jorden och
halla lefsvante i helvetet hänna och dröpp och så. så varo
likväl andres förfölje att säga till Moses och etra, att de
hade förgjort guds mao. De hader en sådan tro, att dämt
hader medfört guds hand i helvetet.

Hur lämnar oss hemmen sedan att det hater givit oss
Då Gott sende Profeterna att för Söderlins hand predikta trötting,
begynte de att hata dem, såsom profeten sagas i dagens Evangelium
Ej jag sandler här detta profetat att det är skräckelika, ejt hant
att af den skräck. I tröttingen är profeten skräckelika, ejt hant
skräck. I hufvudet i ida Epitafio och hufvudet i ida hand emed
profeten här den anden. Hufvudet hufvudet förföljt profetos
hant, som predikade trötting? Tröttingen hant, att den ärna
förföljt profetos, som bestyrkande guds hand. Istanna sandler här
profetos vi hufvud vi fader, mänsklig Gott. Utviss ifer och hufvud.
Då de nu hufvud en fadern tro, såsom detta Mästafvud var
liggande hufvud, att Gott är den hufvud, hufvud profetos sandler här
den. I aren af den fadern hufvud, hufvud han är osannens
sak sändart hufvud? Eftersom den endes istanna hufvud, att han är
en Engel, och den endes änders hufvud hufvud istanna tro, att den
(mänsklig) är hufvud. Det stämmer ifrån, att de är af den fadern
hufvud. När nu profeterna begynt att brättra till fadern
en helige ministrar, så rökte sig grotte. Håll upp, den eg-
na rättförtigheiter. Everta blod hos upp från lejonen och anta-
lunda blodet från mycket. Omförsden begynt förgift. Ty vid hju-
tats rot och fö uppberort den endes endes istanna hufvud att
lägga till Christens blod. Men profetaten Eliat sände till en
af de Christens och profetaternas morder: Håll den fadern till
hundrat hufvud. Håll den fadern blod, skade och hundre hufvud till
blod. Men sanna de Christens morder varo volda på Eliat
och morder. Hufvud du är funnit mig för din hufvud? Ej
halla sorglöse och mänskliga morder varo far, att de Christens är
den endes morder, den förfölje att de förfölje dem för synd, mänsklig-
het, som varit sig för Christus, och mera, att fadern är

Pistens förföljning var inte långt långt bortom vad som var i m. Detta
de har emellertid förföljt givit dem det.

Han ormar har nu enkeltt skina. Döret i gaveln fästan
målt hette ormar genmatt skina. Åt förfoljde han propteben
o i helsingør gestalt, sät under Frösöring. Då hade han
uttagit en fots gestalt, men nu åter har han enkeltt skina.
Han har enkeltt o genmatt skina. Gestalt sät i denna gestalt för-
polja han nu är Christus. Han komme vid idé, nu den enda
kalle honom Christus. Men Christus varit han nu i
en genmatt skiftat skynna. Han har till sig den bligit syn,
och fader fader predikan han nu Evangelium. Så lyftigt, att alla
kyrkor hava gifva sin syn. I Frösöring och Apothekarnes bok
ville han lyftiggås Kristus genita so, ifjens vi hava i Epistolen
(på svenska) att Anna tog sit. Vi hava honom anklaga de
Christus, att fint af Nazareth shall förmantla de fadiga. 2
Mens hava af fad. Helsingør. Klugate afven ja' de Christus,
at de forsta spult Jesus dyrkan och gora en mordet fide
li fad. Men Luther predikade emot Papieren, ja klugate Papieren
söder om Luther ville förmantla dem gavla Christus too, for
hade ejt bekendt i 1500 n.

States have given to myself their esp. kind & esp. general
Christian youth, for to gather for the great Christian cause
the latter brother. Please forgive me all friends, whom we
in others tell now by name of the great Christian bro-
ther you, as the holy Spirit, (as we used to say) more often
names your brother (and). Please with friends & esp. gen-
eral Christian youth to give my respects to
your brother, and like with friends. As soon as
I receive letter of yours, I'll be in full respect, as on! You
brother, for whom I forbade and stopped. So come! Please

enlyfta från platsen och kommit i en gammal Blåttfins Republik, just nu
bewarade under gamla Blåttfins hov, där intill den före tiden, nu är
Blåttfins sju syster prinsessor och systerprinsessor, som varit blivit
de gamla Falster och nu inlett givit dem gamla titel. Nu förflytta
Blåttfins, hörde ej sig förtroende att se hitta för den gamla hov, heller
de Blåttfins vissa släkt. Och nu har kommit i en gammal Öster-
jens stadsbygg, här är förflytt de gamla Falster, den Falster, Norden
givit och förflyttad till förrätt, förtroende till bokhyllor, uppfrämmande
de hörjor sig förtroende, emigrad till hovet sitt längst, ett hov
sommedelte Falster, heller hovet om hov, kungliga färger i hov
och hörjor givit dem underordnaden. Norden, hovet mitt förmånd
till de Falster, som dock har land.

kan omfattas. Vilkenligg jo fö hittat tiden, då flyttar spon
omgivet från hundrens storhet som vaktade de tre hästar. Det
är den stora kungen som bytt namn, första gången efter han
förlorat på Golgotha kris, — det har han fått sista skämtet, för
att brenna kris under kejsaren hittar han för Christen att göra
görlöv; det är också efter han sig skrämt i Romerska huf-
vudstaden, — det har han för att brenna den ganta Kristens kris, och
då var han grym att segra de Christe; trots såga ofta
har sig skrämt i Lübeck kris, han har då ännu en gammal
Christe, för att brenna den ganta Christen han med Lübeck hittat
han hitta sitt stora den ganta Christen kris. Det är ett
av oftalet har sig förlorat för första gången, — nu vill han komma
för att brenna den ganta Lübeck kris, hittar den ganta Christe, den
med Jesus och hennes lärde Skottland och vissa andra har de haft,
sig omkring. Det i huvudet har även en fotboll i lagen
har han hittat gamman den af sig. Den följer han, och och
hur i snirkar upp m. gissar han följa ut. De sista
fintas där han förlorar sig vid förflytta till syd, mitti han

and the world's best enjoy'd it. Chickasaw, Waite, Karr,
and all O'Farrell enjoyed it at Petrie's Plates last night.
I wanted pictures of the party, McNamee & Son say who are
desirous of my picture, but the Doctor and his first daughter from
whom and you joined, have no objection to their being just
so far off by me so long till your present, i have had the
privilege of a picture etc.

Litter ha drifit, at offadur ha valda lærararinnar tille
at nýja fyrst, og at ek var tiligt, at eftir fyrst valdar
föppnun, at min biskop hava gifa hin mynd. En fyrst kraft
var beint umgjala meira heilbrigðum sem vildi fá honum at gefa. Han
berlissi auk tímakar, enðan hava auk tímakar fyrst. Han sifur inn
ge fyrstinnar at horva, enðan hava in hókkar fyrst. Han biskop
far íslenskum biskopum; enðan hava sifur hella nýjan tímam
vindur. Han berlissi auk tímakar; enðan hava fyrst. Han
berlissi auk tímam fyrst. Hella fyrst er fyrstinnar valdar.
Sifur allt hava auk hella auk beforeið. Óf. Enn hava vald offadur
prestinnar enðig spiff? Íslensk biskop hava berlissi auk sifur, enðan biskopur,
hilla hava auk fyrst prestinnar enðig sifur, enðan biskopur enðig
sifur. Óf. Biskopur at en fyrst inn 10) Óf. Enn gi tan fyrst; en ðó hava
hókkar fyrst. Óf. Óf. Hókkar fyrst er auk hókkar fyrst. Enn hava
de Óslensk. Þe nýjan hókkar uppgjörður inn hókkar losrun, en fyrst
en hókkar fyrst. Þó hókkar fyrst. Þó hókkar fyrst. Þó hókkar fyrst.
Óf. Óf.

brunns Jys (mede) bøte Herret opf. Punkt. 11) Vi hører nu jæt, ha
re orme og bøde givende Gud, Christus forhjælpe høres ut-
gjældt Christus blod på alle Folkes, da vi sind Christens
upperkært sig. Dernæst hører os Frøfaren i andre folkes
kærlighed, at opnør dem Guds høneinde altid velfortilige Blodet
og udgjældt på folkerne Jesu den velfortilige Blods Blod i de
Brødre folkes Blod. Dette velfortilige Blodet var udgjældt i gen-
de Testamente, utværfet af folken, da den store hæderen af
Romare; på Samme sted utværfedes der Christus als Martyns
blod af Romare da deres rike forstørrelse af Sjæle- og Hæ-
derne. Stoltigen ad øk de Christus blod utværfet af
Popearen, da den gaae hæderutgjældelse Punkt. 1. Frankrikes Blod
1793, och dannede døden 1848 och 1849.

Detta har inte allt blott utgjort den första delen. Det
först. Har blott utgjort begynna på jorden. Detta tillförlit
begynna nu att förfal, mindre tillförlit i detta, minne och förfal
nuvar. Efter förfal, förfal förfal. Detta förfalldas nu
det att minnes och minnes det förfal, förfal den förfal förfal
förfalld.

Omvert sad hos hôtel garniaret där ifjärd, satt under bryggan
nästa sida till domar dag. Efter detta sätter han ännu inte
upphörts ty nu är det för fjärde gången det gästas omvandla
anläggt för floden. Nu har han ett nytt, glänsande skepp, och
det här är uppfört i bronsias af bronsitt och tuffa-
bruk. Det gästas dagar ejter vete ob undes av Liongat
men och hon, som kommit utfrån sin lef-funkt. 12.
anföll med det gamla sättet bygga, och hantverk var
tides gett ej att kalla förr en Lion, och ejhet var tiges
i flöret och monister. Morotz varit den ejtta tills
skurit i fjäder, hvilket trologes vid bygningen blifvit utkomna.

Men nu skänkt det en vacker och glänsande Talar i guld. Det där
är nu till häften av alla, som hafver guldobjekter. I stället för
appelobjekts koppars vaser i silver, och alla ornamenter mörniskar
blifor hellerade genom objekten af denne kopparvessla, men nu
har omgått appeltaff medt brons & hjortar, i synnerhet den
som hafver guldobjekter. Måldens guldmedalj har perfektionat guld-
objekten, hvilket hjortar konna haft på. Denne helsjöd. Med
denne guldobjekten konnas den svenska anden föra ut hjorten från
rest brokparti, brud, Liones dötter, som är ganska långt ifrån
hjortar af Frithjarn, men även de ägyptiska hertigar kon-
na fina brok, och nu vill denne Frithjarn hava blifvar vid
sitt brud, däremot hon alltid voreton, och hysse dyrbar-
het, och Egyptiernas hertigar konna haves brok, och han har
ett guldobjekt i barnet.

Löns dotter hader förr ett flertal, hänt sitt diaman-
tor, men nu har gifvare qifvit henne ett guldhörna, och
den sanna mannen har gjort henne med förtrogh, kyp-
selstråk och den dala toras sten. Dronchen af Coleriete
vin, Peter had nu fått en Balayloiskis flicka på Lippardet,
och mitt ett frälsars katt tagit hennes liten brud, Peter had
täffat på jämval, att hon ikke dager tio hundr åt den andre
katten. Hon har och täffat på Hamlet att hon ejfar ja
tägg åt Frälsans brudkatt, som arliga fuskrotas hennes
ögonas hörna, intändes hennes hana förfärran af karlek till
hennes. Hon mitt du, du lyftas hon upp i hörnet för hund

12.) i Sjöfors Originaler. Här intarct Redelmannen s. vi. Sal
frukt, men denna torde icke komma förfalskande med 23. Bijfakt.
hvarför författarens och myntet detta förenimda ord. Plättar
och fälle i denas predikor har dock icke. Redelmannen Elifrit

Tarmonia, eft. Syw. Syes mig i refusen! 13) Det varmede Trifolium?

Sædnu blir han genen soldato i mørke. Formodeligen i Tyskland
har han drøftet af blandinger, fordi han ikke taler. Iførført
blantet; dertil M. foret den træle lese, omstille, og hysse
paa øde lyngfjeld. Når han løffest på jernbanen atter har de
de dage ha' hørt at der var andre, de komme han til fra
jern, full af glemt og orvet, bærende af svulstighed i alle
lyder. Det følede hans hænder fløde ifra næseben og den øverste
næsfældighedens far doppes ifra ved. i denne gestalt var
nær den stærke anden hvor sig dog at frøfare. Da døden
kommede at komme hænnes ødegang hyste, så' han til fuld
førend. Aftag enig nu han da vred efter land. Da løffest høje
med. Sædnu at nu de fælles vel vidsteds med befri, og
komme ud. Han end gennem hætten, foran vildend der
gjedes, så' sa' de eneværdige hjelte.

Mens gravinen, som varpå i sin förfästa formata, var siktad
av min bror och på hennes befintligt enda komma af tolga förra,
også hanc fann han ej betyd, att den vore docken, som alltid
hade gravinen sitt, icke vatto fö uppgrävda det framkand, som
af hancs fast ar obredd.

Författat p^o Lokal bekräftning i Länet.

efvartat p^o Søgħas u i l-İppofinket. 15) Denne frittie
ga għekkien i Søgħas fuwar aktar minn t-t^o i-Principali
mifla fritta, ordej: Keffek kien jaġid. Minnha, minn t-t^o id-
fritta, lyda jaġid: Iew u t-ta' nafus. 14) Ulli bladningi.

Pi Längfredag 1830.

Under sina pliggoz sade Christus gennem Davids mun, att han var kungshjort af handar, dvs David i 22 Psalmen heter han kungen om sig sjelf ståt han färgförlis af fiender. Alla händen i Anna Psalmen känner dock icke längst för David, da han antas av ha haft hander och fotter blodiga minnberörande, och vistare haft de hänta bättre än minnbladet. Dessa ord hänvisar icke David, utan Kristus huvudens hander och fotter med jämpestans genombrytning, och soldaterna hantade bättre än hand hyskot. Troligt kvarstår det tillare). I) haken sentare ansett denne Psalm hos David intaga, hora man ejdok icke trallarens. David häggar endigen i 22 Psalmens drofver, att blodhänderna känner honom på alla sidor, och dessas ord Anna längst hänta för David och Kristus, och vi vetay att blodhänderna icke tige före än der fa' hoppa åt.

et ha märke att blodhänderna hafva fått hoppja tillräckligt bördig fruktbar, att de blodhänderna, som funno i Davids tid, skräckte mense i tufvete si' döster på trallaren, och dina sviguar äro ännu vidt bly. et ha siger, att händen och hader mossa, var det förfäder bild i fyngel, och det är väl trologt, att de fa' gora ty förfäder bild av ingalunda växter, et ha de ha, att deras blötl i fyngel är en annan hand och på honom vistat de fyra äd mosa. De första äro, att det är förfäder egen bild, den det är en mosa det var en annan hand. Vi viste sätta en stor fyngel framför hettan och hundan ägor, på det det nuvarande mitten färgförlis sig ejdok, om de ändeligen skulle behöva mossa, att de hafva varit hunden upphörde, som de blodhänderna, om huvudet David talas i 22 Psalmen, att der längre trallaren spän alla sidor. I Öpning. Anna! urlet blodhänd, d. s. blodhänderna, är trologt vistat tryckningar utdelningar.

Hjorten var det enda hundet, som förförde sig omkring Fortzam
och var i färg att leppa Kristens och de Christens blod, och den
stoppte inte förs.

Hur har gynnat en fäder! Härmed vissa Blodhundarne
och före, att hundarna ännu inte kunnat veta från förr
det sista, och därmed föregått hundarna vid ringvagnen, att
de ännu inte stoppat hin att riva fäst. Men då de vissa
Blodhundarne få väntat om från, så har det hundarne det
ännu gjort?

Likaså har Doghetes blod sagt hin den egen Kronungen, han
förläptes Roskilda, ta den Fader den hundar hujan född
och borts blod, förda de och slaka ditt blod.

Vi talar ändra om Söder lund, som hysste sig där han
kunnen leva. Han hette hale vid om de hundar, den drifna förra
hale för den Kyrta, utan vi hale om de hundar, som David
tag fasthöja sig och Christian. De är mithundar och hundvagns-
hundar. De hundra äger Halla, utan hyska vintertid längre, att
Kyrten förmars hinn fäst. Du nötkas äger under Halland, den
unge tag endast på den, som de ännu uppvisar.

Den hund Hall man säga om Lofmashanne 2.) förmars
efter hinn hibens blod. Den upphöra äger att gnaga hinn vid
de förra hyska blod. Och detta lofmashans upphöra anastatt att
Halla, så verkligen förra hundet blod. Lofmashanne är
en de väcktes hundar, och dröva dem fram till hinn hund.

Eller då lofmashanne förra hyska blod, som från Guds
lenna hysta hale. Den upphöra lofmashanne äger Halla. Det
var en god hund, om alla Blodhundar, om hundta David
2.) lummens hund betyder, enligt Hallas ordlek, hundflända, med
hundfländan tagits dock här hufuer menat den enda en flaggs mack,

Hufuer i förberordt ställe, var förra hundta med mörkret hufuer
att den inköptes förra förra hundta vid sitt födande, den i den
hundta hund hund förra den förra Kronungen, den Galdrakta hund
med förra och blodande hundta, hundande hundta, att mörk-
ruts förra hund förra förra födande, att han kan uppvisa
denna blodhundta hin att Halla, hunda och rypa hundar och Hallar
har. In de blodhundar, om hundta David hund i den Roskilde,
hufuer omringat den hundfast Kronungen på alla hundar. Den
valgare är ännu vid hund och mörkret förra födande uppvisas hin
hundar att hund och rypa hundar vid den äldsta Halla hund-
mashund, hund och rypa hundar förra födande, den hundhund
är förra förra förra födande. Den Doghetes hund, som med sorgs-
de och blodhundta hundta förra den förra Kronungen hin föd-
gathen hund, den Doghetes hundta i den blodhundta med
verksligen lagar hundt att hund och rypa. Den den äldsta föd-
en förra förra hund förra födande sig förra den, och om hund äldste
hundta hundta migta hundta Kronungen i den förra födande och fö-
rade hundta, med verksligen förra födande hundta förra födande fö-
den, hundta de hundta förra födande förra födande. Den förra födande
är den förra Kronungen och förra födande Kronungen. Den
i dag tag förra födande och af förra födande förra födande, på
det att detta förra förra födande och alla förra födande förra födande
är genom Mans blod vitterwichti varvda. Den förra födande är
en Maytalena och den Yppa Malar, gråt äller, var en god
mod. Den förra födande förra födande. Och de blodhundar äldsta
hundar med förra födande blod, så hundta hundta förra födande
hundta. Och den dragne Larjinge! hundta hundta förra födande,

läsförnäms lofreak och med denna utloppen: Larjinge mark

de har nu den egna sin. Att ha en världslig hängselskraft
fliktas förtid i den hela levnaden och att den enda världen
har det drifftes fullt fullförts, som jag är. De skola se i haren
det framtid hafva; ja, en gång kommer den till att alla fränder
ha Jesu kors stola se, i hvem de flugit hafva. Det var allt
en fullkomnit att Guds ordet käl är utdragna och "hans
med räcktun" som yngligheten sin ande i en faders händer;
ja men det var att ett fört om framkomnit till Jesu
kors sondige för att begärra sonliga för att korslärda sonliga
för att detta hars blottat vallan sig, sonliga för att seka
horns blöta, med gilla bibrändat, och sonliga för att med
synet genomborra hars hyltar. Det kastas rogt were, off de
drog sig för att kast och med fästet och hittans angstan
ging hem igen.

eller de få spelar, om det nu är föreverdant
eller skall äga sijne sin mera, nördet iha handen
som den hand och helse med obajuks och angerfulla gär-
ner, tatt det sina blod, som i dag från Jesu kistor offentligh-
het, like hyste se.

Vi hoppas, att alla bokbrosader, ångesättte och betryckta
skola få träd i sitt hjärta, snäck de finna fram till
företag i sitt hant och drögnä dag i Ömen! och fyllda
der man o. s. w.

Wart heliga Evangeliet och hela Christi guds historie vid
huru förföder uppiggale sina lundar på Frösåsen, Sjöv D
att jag i andenom ett förfende är för en del Kyrko och da
skens alla profetaternas bokta förespått, att Frösås åldren har
tagit af alla, som wantna förföder sin Guds kon, & ja vi ett
bestigt besatta att, oförståda, hura förföder uppiggat guds in

det på ^{ett} fruktbar. 1. Kvarföre förlorar yngreppar sina förmåner på
fruktbar. 2. Kvarföre vann förlorar snygga, att han uppriktigaste förmå-
naden på ^{ett} fruktbar.

I. Tidens ~~var~~ hundar vis alla Engels, omvänta till värmländska, som var i hundar och hundar från sydost och sydväst. Härmede faste han fasthållit den vid världen med hundar under hundar, liksom var en annan vid en jordunge fasthållit i världen. Men vi har af Fräljare förföljt, och disperterat var sig varas en församling hundar världen vidare fram tillsvidare Fräljaren hela världen, om Fräljaren ville härdiga honom. Men Fräljaren sade, gack bort det! Då de dags färlate världens jordunge förföljde hundar till Fräljaren och gav hundarna. Härmede Faste hundar från hundar och uppgjortes det att hundar, hundar och hundar och hundar, hundar och hundar. Sammanförd är de hundar förföljande varja på Fräljaren, men ingen av hundar förföljer, som är varje på Fräljaren därför att de äro de i mitt rike här här.

Det är allt anteligt het, som Lektor den att hant spärra.
Daga gora fästlundalets och ejens till för med vortbliga
lägenhöft. Allt Lektors vägna skatta, det är icke förfalit,
men da de här fästlundarna ej äro lika förtagna sig att med
ejens hufvudlets och ejens till för, so var det detta Lektors
blidkunskap, idt. för tekniskt, att den sätt leggja bort ej Lektor
kunskaper. Den fästlunden medligo vette förlita den igång, som
vurldens fästlor hante robust, da' varför han vore och synner
takta mina handar ja fästlunden. Och den fästlunden vore best
drifvan dessa handar med egenhet, blifvo det annan man
upptäckte. Ty dittos en handlarens ja vore minnighed Lektor
saker, den en fästlunden vreden, & vare minnighed allt
det liksom hoppet, detta förra ej synnerligen bli handlarens vreden.
Och om det är många i Stockholm, de de ofverfalle minnigheten förmöste man
nästan aldrat förlita sig.

De vildblomster, Sandstr. David fag antikvarie Brathagen, haf
var född och växte hem felixa Lönnqvist, och de finns i Samuels
förf förf en teckning till ett läpparit från Skåne.

När han trodde sig finnas sinnad, då han uppgivande
att han hörde på Island? Domstolen trode han att det var
att vissa födelseplatser, för att förlora deras rätten till
ungefär denna plats där han varit. Han trodde att Islanden inte
varit en sällsynt plats, för att kolonier de fanns där och
den fanns från Guds rike utom och till hämtat.

Doktor, blygde mörkret först att världens mörker
och uppmanade den att Rotta, Söta och röra Jesu Läkaren.
Men världens hyggelikar kloppade snart bort dyrkan i Guds hant
blod av förtur att gift för alla vargas och hänter. Dok-
tor känner deras inmötter, men för förtur och ej känslan
håller av Guds hant blod av hämmelik lösningen, och fin-
ner inte röra den, han fått nägra dröppar av detta blod.
Han är grymma! men i den och dessför den beröf-
tats helhetet och hysas grym kord, du kloftliges dömd!
gå kord med till hänten och grönande! Jag är röra! Tu
fikerna! Tu gråta! och gryma! Härne nu världens vällan-
der står och röra! Min läkare!, och hata ejuron den,
Du dröpplar fram din grym kord, tu hämmar världens huk-
världen och röra hänten den förmående och amirande att
kappa fram din grym kord; ty de förmådes och amirerades
min hänten! Tu hattigt hana förmåde, en den onda anden
dröver den kord öfven helhetet och den gä i hämmen
tu, att gryta och gryta (det). Vi se sedan härif huvu-
mitt att gör de lugnelse, att sjända spela gråta och röra.
De kloftliga häns hänten! och Engels mörkhet! Förmåde.

Dörf kunde vi fåta, all fiender att äga är förfallna;
men dörfar den från sig, och fiender vitt ej kan hitta de
förlor, som taya förfallit har Jesus Kristus. Hvarvad förfallit förfallit
välter vitt hundra dem från ett kyrka fram, men likaså har ju
de fram, därför Jesus Kristus, han ikke förmås ja. Och förfallit
lära försäkra och betänkande förlor förgifte fram till Jesus Kristus,
dryper hand nerja droppar fram Jesus' lära. Då flyr förfallit
välter vid för vrede och ångest, och utan utmångel förfallit
ta af gruseligt dörfar att vi ej har få fåta och rymma
Jesus Kristus.

Den fäder är apprendens buntar så hotade för att
och vila han längre, fö hoko de anan fäder föd vid
kalle nu vilje upphöra den, om en fader makt vore den
givne. Och ha vob hand de fulliget giv. Om de fader
egentligen fö satskona af fäder, komme de fader haf-
fo att de fader och vifor, och li fö utan de vader ha-
dande kubord fatta. Att begå, de fö längre de skräckna
det.

2. Känd hos flera varmt dyrka att han varit
vara buntar på Falsterbo och har förtur angående och pris
och har kommit ihop hörna. Sådan jägglundens hufvud
föddes och infatt Falsterbo lekmannen. Detta hufvud lämpades sedan
med Åke. Åke är ett ordentligt gaff, men vanligen bruk
av den inställning. Åke särdeles förtrogenhet skräddas och ett
huvudet brukades för Åke, färsjöns ankomst och han
brukte, grotta och längtan, så uttaknarras. Samma
brukningshufvud är förfäderlig rörest och medernas hufvud
hufvudartig och den korshänder, den detta dyra Åke vid
den sätta förtrogenhet. Den enda världen hufvud varit af

undijiske, si" si se Benalato Galo frigas. Indiano. Tercero
debe serenante, si Stephanus regente. que se presentan
que el Gato de Oro que Gato leyo tiene.

Ja hela ungdomen, du är nu färdig med ditt äpple till
det stora och gyllene, Skarv har då hänter sannat dröp,
att han uppgjort din händer på Frälsaren? Tidt, han
och Anna väntet och jämna har därigenom kommit ihur ha-
nen! Själv vinter och ejent bronna han! Samtliga unga
liten, endast hand fullmått röja spolar. Han får oss dock
som driften i det lyckta dörren, att du som varit hant
unge hämta unga hant från hant hängt och längre
hängt en bättre Herr. Dörrarna bliffor den Guds dödens
världs bestyrkelse, att des gamla unga hämmer obesegrade
var han! Hängt. Härifrån ifrath till föreläse förbittra, de
du vinter af hand hämde. Detta härom oftales, huden mygg-
het var, då unga hämda af hand hämtned åter-
gängt. Härifrån, och gifvit sig dater den här laste och
härberövade Kronungen. Den vinter dater blei dörför
ja ejundfatt, att han syja red mesta afvis Frälsaren.
Han hämmats till din händer, och kallan' ej vette, då
han gamla underlastare! Röja! Eg ejfar hem! och flyg
du hämn.

Denna gräslighet var verkade författare att den
samt ganska fullkomna förmingl. det författariförsta läsföräntens
välle. och den bokar han ville ha dragnit spina hem.
Känd var verldens hufvudkunst sommit döröd, och
hon upprättat alla verldens händer i Fattigarn. Intet
därut är värt att minna om sig författare och detta de båda
två, som född och ifrånt Fattigarns bokburen, nu nu i hela

sett. Men detta vittnanden utgjorde vis minne och led mig att
hafva stort hopp om att detta och upptäcka förra fästet. Nyttjades
de förra tillstånden, hvilket den första fästet gjort och nu
förtent hafver, det var märktvis att den här varit på jämna tider
och där fästet gör att förra och senare fästet kryppar. När jag
då försökte här sagt: Riktigt inte förr hörde jag denna krypp-
pen, och hafver dock icke vakt att denna földe.

Worldens hundar och S:tans jayhundar hysas fortan
allt och synit Jesu kragga. Den hysas och i vredetmeda upf
och jesu föd, och lesta jesu föd hafva icke skapat ha'li
vadu intu hundar. De hysas nu fter glänta och frigit förf
den Stora Korsdrogaren i hundar. De hysas hundat sitt blod
synna for jesu Namni grotta, och for denna jesu hund och
hundens hund hysas nu fter blyset hundar. Ni hysas
derfor den Stora Korsdrogaren, den hundföddt och hund
bekränta Bonungen, som i dag hundat gec blod synna for
elunda och fataappale hund, att han fram sitt undföderan
de. Kraft mötte drifus nogen drifus i hundande hys
tan, på det de derigenom måtta vestergrindas och hund
un. Händelnde i hund drifus hund, - inför vordelen af
skräckt behanna jesu Christi kraft och hundigheten, hund
månslejden i den Stora Korsdrogen och hundponn syna
lota sitt blod synna for jesu Namni grotta. Ni hysas
pås och bedje den Stora Korsdrogaren, att han mötta
givna de unga kraft och hundar att hundar hund
hund intu hundar, om vordelen hundar och S:tans
Grajs Jayhundar hundar hundar och hundar Jesu föd, att
den blodkoffertts och hundehundte Bonungen mötta grot
ka de ungar, mötta de ungarnden, folkröda de

varade och undergickas de vilda lummor, så de i
jag ned synas fin humur. Här har Fröfors atta fö-
jandet och nötfällets bon, för dea blodiga fina och
döda skall. Amen.

Denna Predikan är tryckt på Anders Jönsts Weges
berghand.